

Πώς πρέπει ένα ζευγάρι να μοιράζεται τα έξοδα του σπιτιού

/ [Γενικά](#)



Πολλά ζευγάρια που αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα στην σχέση ή στον γάμο τους, έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό: Έχουν χωριστούς λογαριασμούς, είτε κυριολεκτικά, διατηρούν δηλαδή δύο διαφορετικούς λογαριασμούς τραπεζής, είτε απλώς πρακτικά, δηλαδή ο καθένας κρατάει το εισόδημά του στο δικό του πορτοφόλι....

Συχνά αυτό το γεγονός τα ζευγάρια το εξηγούν ως εξής: «Μοιραζόμαστε τις οικονομικές υποχρεώσεις κι έτσι ο καθένας αναλαμβάνει το δικό του μερίδιο ευθύνης», π.χ. ο ένας πληρώνει το ενοίκιο και ο άλλος τους λογαριασμούς, ο ένας έχει αναλάβει τα μερικά έξοδα των παιδιών (ρούχα, παπούτσια, σχολικά...) και ο άλλος μερικά άλλα (φροντιστήρια, δραστηριότητες...) κλπ.. **Θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι είναι μία έντιμη και ενδεχομένως δίκαιη συμφωνία**

, η οποία μάλιστα αν τηρείται, μπορεί να λειτουργήσει μια χαρά κι ως εκ τούτου γιατί όχι; Γιατί να μην έχουν ξεχωριστούς λογαριασμούς; Γιατί να τα μπλέκουν...;

Στον αντίλογο αυτής της συνήθειας (ή αυτής της τακτικής), παρουσιάζεται μία μάλλον απλή ένσταση: «Τι σημαίνει ξεχωριστά; Χωριστά από τι; Τι ξεχωρίζεται;» Φυσικά και αναπόφευκτα αυτό που ξεχωρίζεται είναι ο ένας σύζυγος από τον άλλον! Αυτό όμως τι εξυπηρετεί, από τι μας προστατεύει; Δεν υπονοείται εδώ η έλλειψη εμπιστοσύνης μεταξύ των δύο συντρόφων; **Δεν υπονομεύεται έτσι η έννοια του»μαζί«;** Και αν τελικά, κι αυτό ίσως είναι το σημαντικότερο, αν δεν μπορούμε να μοιραστούμε τα εισοδήματά μας, τότε πως μπορούμε να μοιραστούμε τα συναισθήματά μας;

Συνεπώς στο ερώτημα »κοινό ή χωριστό ταμείο« η θέση του γράφοντος είναι προφανώς υπέρ του κοινού... Όχι όμως σαν ένα καταναγκαστικό κανόνα για μία επιτυχή συμβίωση - **εξάλλου τίποτα δεν εξασφαλίζει κάτι τέτοιο παρά μόνο η συναισθηματική σύμπνοια, η εμπιστοσύνη και η αποδοχή του άλλου γι' αυτό που είναι**, αλλά σαν ένα πρώτο, συμβολικό βήμα για την ολοκλήρωση της ενότητας που λέγεται »ζευγάρι« - και στην συνέχεια »οικογένεια«

Ένα είναι το σίγουρο: σε αυτήν την ενότητα, την αληθινή και ουσιαστική ένωση των δύο συντρόφων, ούτε που θα μας νοιάζει σε ποιανού το όνομα »θα μούνε« τα λεφτά, γιατί τότε τα σημαντικά και τα κρίσιμα μετατοπίζονται αλλού: στην αγάπη, την εκτίμηση και την ανάγκη εν τέλει **να είσαι μαζί με τον άλλον...**

Ο Γιάννης Ξηντάρας είναι Ψυχολόγος- Σύμβουλος γάμου, απόφοιτος Πανεπιστημίου Αθηνών και Strathclyde University. Μέλος του Συλλόγου Ελλήνων Ψυχολόγων και της Ελληνικής Προσωποκεντρικής και Βιωματικής Εταιρείας , επιστημονικός υπεύθυνος στο Κέντρο Συμβουλευτικής και Ψυχολογικής Υποστήριξης "Επαφή".

Γράφει ο Ψυχολόγος, Γιάννης Ξηντάρας, www.simvouleftikigamou.gr

Πηγή: boro.gr